

han havde holdt sig til den Mand, der havde faaet Arbejdet, fordi han derved havde den bedste Sikkerhed for, at Arbejdet kunde blive fuldført i rette Tid, og han nævnte, at Arbejdet skulde allerede staa færdigt i indeværende Aar, jeg tror, han endog sagde, at Bygningerne skulde kunne tages i Brug den 15de Maj. Nu vil jeg spørge den ærede Justitsminister, om han har haft nogen Fornøjelse af denne Sag, om det Haab, han havde om at faa Anstalten færdig i rette Tid, er blevet opfyldt. Er Anstalten bleven taget i Brug? Er det lykkedes, hvad Ministeren anførte i Fjor, at faa Arbejdet saa stærkt fremskyndet? Jeg tror ikke, at det er Tilfældet. Saa vidt mig bekendt er Anstalten ikke færdig endnu, hverken Snedkerarbejdet eller Malerarbejdet eller Reguleringsarbejdet eller Indhegningerne, ja ikke engang Murerarbejdet skal være færdigt. Vi staa nu i Oktober Maaned, det vil sige, at Tiden, som Justitsministeren stillede frem for os som den Frist, inden hvilken Anstalten skulde være færdig, er meget langt overskreden. Det har altsaa vist sig, at Ministeren her er bleven sørgelig skuffet; jeg vil haabe, at han vil oplyse os om, hvad Grundene hertil have været.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle enkelte politiske Bemærkninger. Da dette Ministerium fremtraadte i 1901, kaldte det sig Tillidens Ministerium, og dets Venner og Tilhængere her i Rigsdagen og udenfor yndede ogsaa meget at bruge dette Ord: Tillidens Ministerium. Jeg vil indrømme, at Regeringen havde paa en vis Maade Ret til den Gang at kalde sig saaledes. Den stod nemlig i Spidsen for et stort, stærkt og, som det selv paastod, enigt Flertal, der støttedes med Velwillie af andre Partier, bl. a. blev der ved Ministeriets Dannelse set med Velwillie paa det fra Socialdemokratiets Side, og det er sikkert, at den Gang saa det ud, som om Fremtiden laa lys, aaben og lykkelig for Ministeriet, og dets Venner spaaede ogsaa Ministeriet et langt Liv. Som Regeringen stod den Gang i 1901, kunde den sikkert ogsaa have staaet den Dag i Dag, hvis den selv havde villet det. Hvis den selv ærligt havde fulgt sit Program, havde arbejdet for de Løfter, som den havde givet Befolkningen i vort Land, kunde dette Ministerium have staaet maaske endnu langt stærkere den Dag i Dag. Men saaledes er det ikke sket. Det første Venstreministerium er slidt op, og vi ere sikkert meget stærkt paa Vej til at slide det næste

Venstreministerium op. Den stærke Majoritet, hvor er den? Jeg ved ikke, hvor mange Medlemmer den bestod af, men i Øjeblikket er den Majoritet, som Regeringen har i dette Ting, saa kneben, som den i det hele taget kan være, naar Talen skal være om et Flertal. Den Tillid, Regeringen nød ude i Befolkningen, er ogsaa borte, og i Stedet for er der kommet Uro, Mistillid og Tvivl lige over for denne Regering. Det er ikke saa underligt, at det er gaaet saaledes, fordi der med denne Regerings Regimenter er fulgt en Række bitre Skuffelser. Og det er ikke Skuffelser, der have ramt i Smaating, nej, det er paa det fundamentale, paa de store Mærkesager, at disse Skuffelser have ramt og grebet Befolkningen. Jeg vil først og fremmest nævne den kommunale Valgret, som Venstre har arbejdet for i over en Menneskealder, om hvilken Venstre har givet Løfter, der jo næsten ere utallige som Havets Sand, som de have draget frem fra Aar til Aar paa deres Møder, paa deres Valgtribuner, i deres Programmer, her i Rigsdagen og udenfor, alle Vegne have de paa det dyreste lovet Befolkningen, at paa den Sag vilde de arbejde med Alvor. Hvad se vi nu? Da Venstre kommer til Magten, sker der ikke andet, end hvad der er sket saa mange Gange tidligere. Et Forslag om Udvidelse af den kommunale Valgret vedtages i dette Ting, sendes til det andet Ting, bliver syttet hen der, og der bliver ikke engang afgivet Betænkning. I det næste Aar kommer det igen og bliver slaaet ihjel med en Betænkning, man vil ikke have med det at gøre. Regeringen synes at være ligeglad, den bebrejder ikke Landstinget dets Stilling med et eneste Ord og træder ikke stærkere eller kraftigere op imod Landstinget for det. Det synes, som om det er en Sag, der, hvis den ikke kan blive gennemført, ja saa kan den ikke blive gennemført, det er noget, der ikke rører Regeringen stærkt. Men saaledes ser Befolkningen ikke paa denne Sag. Alle de mange Løfter, som Venstres Mænd have givet i Aarenes Løb, ere opfattede alvorligt, og Befolkningen kræver, at de skulle indfries, og det er min Overbevisning, at hvis den Stemning breder sig ud over Befolkningen, at der ikke fra Regeringens Side er virkelig Alvor i Arbejdet for at gennemføre denne Sag, ere dette Ministeriums Dage snart talte. Er der noget, som Vælgerbefolkningen ikke vil tilgive, er det, at der vises Lunkenhed eller Ligegyldighed over for denne Sag.

Taget vi et andet stort og vigtigt